

Настайнікая газэта

Выходзіць з 20 снежня 1945 года

№78 (4436) СЕРАДА, 28 верасня 1994 года

Кошт па падпісцы — 8 руб., у розніцу — 30 руб.

ДУМЫ НАСТАЙНІКА

СПОВЕДЗЬ

Не выстугзі чалавечас

Некалі быў народны жарт: “Каб пражыць у ішчасці, трэба красці, красці!” Зараз гэты жарт ператварыўся ў сур’ёзную і бадай што адзіную “мудрасць” жыцця.

З намі, нашымі дзецьмі адбываецца такое падзенне, якое можа стаць незаротым. З чалавечасга сметніку вылезлі амаль нематчыма. Катастрофу назад не адкруціш, як кінастужку.

Калі народ дасведзены да стану, што ад яго, як ад драпежнікаў, ахоўваюць калгасныя палі атрады мільцы — гэта страшна. Я не пазнаю свой народ. Мы гублем сваё аблічча. Мы гублем — сабе.

Бо мы былі зусім іншыя. Давайце ўгадаем кожны свой род. Колькі годнасці, чалавечай прыгожасці было ў ім.

Бабулька мая, Ксенія, вучыла нас, дзяцей, з палёнак (як самай найгапоўнай) мудрасці: “Нават калі знойдзеш нешта на дарозе — у дом не нясі. Ад чужога — бяда будзе. Нехта ж агубіў, плакаў. Чужыя слёзы — слёзамі і выльюцца. Бяжы адразу, пятайся — чыё. Нясі чалавечу.”

Народу не патрэбна была гульня ў прыгожыя словы, у высакроднасць — тут гаварыла мудрасць народная, набытая стагоддзямі.

У прабабі майё было 13 дзяцей: 12 дзячынчак і хлопчык. Не баяліся нашы дзяды і прадзеда цыжасцаў — карміць жа трэба, апранаць. Каб баяліся, як мы, дык і нас не было б. І гордыя былі!

Прабаба, проста салтанка, адмовілася сваёй пані ручку пацалаваць. Хаця многія лічылі гэта за свой ганаровы абавязок...

— Цалуй руку, быдла! — крычала яснавельможная. Прабаба адказала, што пані сама — быдла.

Паклікалі гайдуюць. Тыя засеклі прабабку на вачас усёй вёскі. Кроў горлам пайшла — і засталіся 13 сирот, сирот іх мая бабулька, Ксенія.

Не было ў яе нічога — ні бялізны, ні каровы, ні манет у панчосе, ні долараў з маркамі. Было ёй — 6 год. Пабегла з дому, калі бацька прыёзж маху з 6 душами. Гаўса прадзед за Ксенію ў люты мароху. Пабегла па тонкаму ляду. Бацьку слабы лёд не пусціў, прымуціў спыніць пагно. Дабегла бабулька да нямецкіх хутароў.

Сцяміла. У двор не зайсці — сабакі. Лягла пад агароджы і заснула. Думала, назаўсёды. Выйшаў гаспадар, каб сбака сулаціць, а на зямлі — змерзлае дзіця. Веруючая душа не магла дапусціць граха — унёс у хату, адгарту. Засталася бабулька ў нямках.

Грымнула рэвалюцыя, пазвалі ў камсамол, грамаце вывучылася. Выбілася ў людзі. Выйшла замуж за добрага, але хвората чалавеча. Як ні старалася, ні адважала апошняе, выратаваць не ўдалося. Зноў засталася адна з дачкой, з майёй маці.

Так яно — бяда за бядой. І ніяк нямачыці і цяжкасці не маглі выстудзіць у чалавеча — чалавечасе. У адукацыйную ваіну бабулька хавала, рызкуючы жыццём, у сваім пограбе яўроў і афіцэрскіх жонак. Некх немцы прышлі з сабакамі — данеслі “добра” людзі. Загрукаталі прыкладанні.

Выручыла... мова. З годнасцю абуралася на чыстай нямецкай — як можна дазваляць такі паводзіць сабе? Адкуль ведаю мова? Выхоўвалася ў дастойнай нямецкай сям’і. Дачку хавалі? Дачка ад сухотаў памерла, паглядзіце на партрэт у чорнай рамы. Спалохаліся сухотаў, пайшлі.

Хутка і нашы прышлі. Тагта, танкіст, вызваў горад і сустрэў маю маці. Убачыў прыгожую дзячынку, скомчы з брані.

Затым — пасляваенны голад. Людзі падалі галавы сметніку. Пераскалі ў Мар’іну Горку, дзе я і нарадзілася. Добрая людзі з шэрымі, спакутанымі тварамі. Чэргі, чэргі. “Уставай, дзяцятка, а то не дадзю на цябе макаронны” — будзілі малую ў 6 годзіні раіны.

Памёр Сталін. Строем плакалі каля помніка. Потым быў Хрушчоў з чаргамі за хлебам. Брэнжэў — са штурчым дэфіцытам на ўсё і з культам прадаўцоў. Потым — пустыя палцы перабудовы. Уэбачыліся зладзежы і спекулянты. Палка карбасы — у чэргі зарплату спраўдзіла працаўніца.

Вось я і думаю: чаму мае бабулькі, цёткі і дзядзькі не беглі ў Канаду ці Францыю — калі было чыста? Чаму ўпраталіся і выцігалі — сам’ю, заводы і каласы?

Не адпачывалі не толькі на Гаваях ці Канарах, наогул не адпачывалі. І не пракліналі рэжым, не смяяліся над зямлёй бацькоў, не кпілі з іх за тое, што яны не накарлі за сваё жыццё.

Прабаба палічыла ніжэй за чалавечасе званне цалаваць ручку сваёй (дык — сваёй жа!) пані.

А зараз... Некх ад годнасці нашай застаецца толькі пусты гук. А, значыць, — ад нас... Сумна.

Ну нельга ж — цягнуць руку за лыжкай сургату да тых, хто нас рабуе. Нельга ваіць сваё дзяццё ў чужыя сям’і, каб падкармілі. Наўжо незразумела? Жабыцтва — гэта стан душы. Жабыцтва і пачынаецца — з жабыцтва душы.

Не, сын, я не супраць, каб ты пасхаў за мяжу. Але хачу, каб ты пасхаў як прадстаўнік паважалючай сабе нацыі. Каб мы ганарыліся табой. Каб на цябе там глядзелі, як на выдатнага спецыяліста з Беларусі, без якога не могуць абвісці.

Калі ты гэта зразумееш, калі твае аднагодкі зразумеюць жыццё сваіх бацькоў і дзядоў, тады нацыя будзе жыць. І тады — хай нам зайдоросціцца.

А пакуль мы не да Гаваяў. Брыдка ад тэлезакліканняў пасхаць туды, ну і! Будзем цярпець і працаваць. На гэтым стаяла і стаіць зямля наша.

Тацяна КАРЭЛІНА,
настаўніца.

НЕ МАГУ ПАГАДЗІЦЦА

Дзядуля Крылоў папярэджваў...

Татальнае рэфарматарства апошнім часам захліснула і асвету і асветніку, не абшыла такіх гэтых чаша і такую традыцыйна кансерватыўную сферу жыцця як адукацыя. Замест звыклых “сяродніх палітэхнічных”, да якіх часам давалася “імя...”, усё часцей з’яўляюцца гімназіі і ліцэі.

Натуральна, узяўшы пытанне, чым адрозніваюцца яны ад звычайных школ, якія яшчэ захаваліся? Пытанне, на жаль, можа застацца рытарычным, калі не адкажам яшчэ на адно. Як жа харонным чынам павінна была змяніцца яшчэ нядаўна ўсенародная адукацыя, каб жадаць яна сталі злітарныя школы? Напэўна, у нашай падзвіжчай усяродняй адукацыі таліся інтэлектуальная эліта, якой было неснавага ў агульнадаступнай і абавязковай сярэдняй і якой нарошце прадстаўлены ўсе магчымыя віды самавыхулення. Мабыць, немалаважнае роллю ў гэтым адыграла і наша педагогічная навука. Кляпоцчыцца аб перспектывах бесперапынай адукацыі ад дзіцячых садка да самых вышэйшых яе ступеней. І наш гімназіі і ліцэі, якія ўжо некалькі год не паварочваюцца называць папросту школам, будучы такім абходным у гэтым ланцужку сувязным звяном паміж сярэдняй і вышэйшай адукацыяй.

Ну як не гадзіць тут параўнальнае казанне Прутова “Ім верым, атам святло” Цікава, калі б “панягінэз” было напісана ім з гэтай нагоды, каб ён быў нашым сучаснікам. Не выключна мажліва, што вельмі нашым школьным пераўтварэнні павінны б яго сатыраваць да ўроўня. Бо сапраўды, што бічу асобныя метадычныя правыя грамадскага жыцця, павінна абмяраць ўсё ж на адзіным павітку? А калі агульным фон жыцця ўсё менш кантрастна з сатырычным адлюстраваннем некаторага ўжо баско, то сапраўды сама па сабе страчвае зноў і растрачваецца ў прастору таптаняцца абсурду. У нас такога роду кантраст робіцца ўсё менш выразным, сярэдняе грані павінны павялічыцца грамадскага дэбра і грамадскага зла.

Ці не па той жа прычыне ўсё больш непапулярным становіцца на астрадзе нашы вядомыя сатырыкі? А навошта быць на іх канцэртах, калі гэтыя ж нумары, толькі яшчэ болей натуральна і выразна, выконваюцца скрозь: у кабінетах, за трыбунай, за прылаўкам?

І усё гэта, як на лакмусавай паперцы, выяўляецца ў мове, асабліва ў грамадска-палітычнай тэрміналогіі і фразеалогіі. Удзямацца ў ходзі сярэд палітыку выраз — “забеспячэнне сацыяльнаму абарону маламабільных слаба насельніцтва”.

Каго абароняць — зразумела, ад каго абараняць — можна здадацца пры публічным намятанні, ну а хто абараняе — усёй яснага. Вось і атрымліваецца, што абароны абароняць абараняемых ад абараняючых, канкрэтней — ад саміх сабе. Пры гэтым абараняемых заканамерна павялічваюцца магчымыя абараняцыя самі, бо гэты клопат на сабе ўжо ўсклаў абарончы.

Такім парадокскаму калямбур можа быць падзядорсціцца нават сам Салтыкоў-Шчадрын. Ды і Лідз з Пятровым (намятае іх крылатую фразу “выратаванне тапеліцы” — справа рук саміх тапелічак?) адчулі б, на-

пэўна, пасля пасла існавства з гэтым вышлюм толькі пачатковыя.

Абсурдныя словы ў нас гарманічна спалучаюцца з абсурднымі лічбамі. Вось толькі адна з іх, блізкага тэма публікацыі: за навуковую ступень кандыдата навуку ў нашай сістэме адукацыі, дзе бясковы клопат аб інтэлектуальным развіцці грамадства хваліў усіх школьных рэфарматараў, плошчы кругленьку суму... У размеры адной мінімальнай зарплаты.

Але вернемся да нашых навукальных устаноў новага тыпу, сярэд якіх апошнім часам ужо сустракаюцца нейкія сінтэзаваныя назвы: “школа-гімназія”, “школа-ліцэй”.

Паглядзім на гэты даўны педагогічны сімбіёз з моўнага пункту гледжання, паколькі ўжо мы адзначалі, што ў мове аб’ектыўна фіксуецца ўсе сацыяльныя казусы, трэба толькі ўмець чытаць. Дарэчы, пры ўсім змяненні ў вышэйшай школе да вызначэння статусу навукальных устаноў ужо такім чынам яшчэ не дайшлі, не сустракаюцца тут такія моўныя навацы, як “інстытут-універсітэт”, “універсітэт-акадэмія”. Што датычыцца падобных навацтваў у сярэдняй школе, дык хацелася б напамінаць, што згодна з азначэннем тых жа рэфарматараў, гімназіі і ліцэі — гэтыя таксама школы, толькі новага тыпу. І атрымліваецца, што назва даўняй, маякка кажуць, навукальнай установы “школа-гімназія” выглядае пры адносна уважлівым чытанні так: “школа — школа новага тыпу”.

Магчыма, (што, відаць, і сама верагодна) і такое прачытанне “ні школа — ні гімназія”, “ні школа — ні ліцэй”, ні тое і ні сёе.

Вяртаючыся, такім чынам, да выхадных пытанняў нашай публікацыі, для адказу на якія недастаткова ўважліва чытанія шыльды, нават з элементарна лінгвааналізу. Неабходна на ўсё гэта паглядзець судзісна з праблемай ўласна педагогічнай, бо ў моўных даўняшнях (маюцца на ўвазе новыя найменні) як найлепш выяўляецца дух і літара сучаснага рэфарматарства ў адукацыі. Як лагічна і проста — усё вялікае вызначаецца прастай — з пэўнай колькасці школ атрымліваецца некалькі ліцэяў і гімназіяў.

Зборам вучняў з мінімальнай колькасцю непажадальных аднак, папярэдне стварыўшы камісію па адбору, а можа і без яе, уводзім некалькі новых, часам проста экзатычных прадметаў — і навукальная ўстанова новага тыпу гатовы. Тым больш, пры прызначэнні карыроўчых гэты “галавакружжы” правас адпавядае ідэям дэферэнцыяльнай навуцы, так папулярным апошнім часам у педагогіцы.

Застаецца толькі шкадаваць, што жыццёварная дыдактычная ідэя, у якой закладзена неабходнасць апрамышляльнага задавальнення творах запатрабаваных самах розных груп навукаўнасць, аказалася незароўным чынам вывучаючайнай кан’юнктурычнай і набыла змест, які характарызуецца адным словам — падзел. Магчыма, у многіх не халіла цярпення чытаць у слоўніку далей пра значэнне тэрміна “дэферэнцыяцыя”. Як вядома, яны — многія — людзі элітарна-папулярныя альтэрнатыўны больш вылучаць штошчы няма калі.

Улаўчышы, што падзяляць трэба з такой жа упэўненасцю, як калісьці “не пшчэцца”, яны

і пачалі... Не-не, не падзяляць (як можна ў новым демократычным часе), а дэферэнцыраваць на двоечнікаў і выдатнікаў, на дрэнных і добрых, на здольных (па іх меркаванні) і няздольных.

Ды вось скруха: сабраць усіх здольных у гімназіі і ліцэі аказалася на практыцы складаным, чым у гэтым. Ды і тых гімназістаў і ліцэістаў, якіх ўжо, так бы мовіць, адбіліся, трэба час ад часу падзяляць паўторна, бо не ўсё ж здольныя засвоіць у дадатак да абавязковай праграмы складаную гімназічную ці ліцэйскую (так і хочацца чамусьці сказаць “ліцэйскую”) даважы, якая складзена з чаравачай неабходнасці і сапраўды актуальных прадметаў. А яшчэ розныя турткі і фактальныя — галава крута!

Вось і з’яўляюцца даўняны назвы: “школа-гімназія”, “школа-ліцэй”. Не выключна магчыма, што нас яшчэ чакае не толькі выдзяленне асобных гімназічных класаў ў школах, але і з’яўленне ў некаторых класах “гімназічных” вучняў: гэта будзе зусім пасладоўна ў працэсе сучаснага рэфарматарства.

Пры ўтварэнні такіх дваякіх навукальных устаноў у іх канструктыўнымі сіламі закладзена механізм абароны школьных розгэта таксама школы, толькі новага тыпу, што падлягае крытыцы з боку дэструктыўных сіл пераважыцца ў звычайных класах, а тое, што адлюстравана рэфарматарска намятанні канструктыўных сіл і што можна зусёды прадэманстраваць, знаходзіцца ў гімназіях. Недастойным гімназістаў і ліцэістаў паставіна можна пераважыцца (пераважыцца) ў класы звычайныя.

Застаецца толькі здзіўляцца бюракратычнай мудрасці.

А ці падлічыў хто-небудзь, які педагогічны, маральны і эканамічны ўрон на існавства сістэмы адукацыі? Як сабе адчуваюць вучні і бацькі, марна спрабуючы зразумець перавагу новых школ? А як настаўнікам пры такім дэферэнцыраванні? Пытанні, безумоўна, застаюцца без адказу.

Падзел на здольных і ... не зусім здольных узаемадзейнічае яшчэ і выдзяленнем так званых профільных класаў (метадычных, эстэтычных, экалагічных і інш.) — наколькі каму дазваляе фантазія. Не так даўно даялося пачуць нават пра адкрыццё 5-х класаў эканамічнага профілю, што ўсклае сур’ёзны надрэз на эканамічны росквіт Рэспублікі Беларусі.

Натуральна, пры прафільнаванні ўлічваецца не толькі паспяховасць — схільнасць вучняў вызначаюцца шляхам старання прадуманага тэсціравання і прасочваюцца спецыяльнымі псіхалаг-дыдактычнымі службамі на працягу цэлага пэрыяду год, аж да наступлення пасля школьна ў навукальных устаноў вызначанага профілю. Канешне, не ўсе так, інакш гэта прыводзіла б толькі да педагогічных і матэрыяльных выдаткаў.

Ад дэструктыўнай крытыкі і іранічнага тону асмелься перайсці да канструктыўных парадак, як патрабуюць таго законы жанру. У якасці найпершай парады дазваляе сабе прыцэпваць дзядулю Крылова з уласным успамяненнем:

“Чтоб музыкантом быть, так надобно уметь, так надобно уметь, так надобно уметь...”

А не служебное лишь рвенье.

И в отношении всяческого рвенья

Пора бы поумерить пыл!

Далей і больш сур’ёзна неабходна: стры-

мана стаіцца да ўважэння новых

гімназічных прадметаў, а ўжо калі такія

з’явіліся, то яны павінны сістэмна дапаўняць

і паглыбляць абавязковы дзяржаўны кампанент адукацыі.

І яшчэ, аргументна спалучэнне ўсіх прад-

метаў (новых і традыцыйных) у цэласную

адукацыйную сістэму, каб набегнуць ха-

тычнага награвушчвання навукальных дыс-

цыплін, магчыма толькі ў кантэксце

развіцця навування. Яго канцэпцыя, да-

статкова поўна распрацаваная ў педа-

гагічных даследаваннях, чамусьці ў ас-

ноўным так і засталася тэорыяй, і школы

новага тыпу, на жаль, выключаныя не склалі,

нягледзячы на ўвесь творчы патэнцыял, за-

кладзены ў дэталёва падрыхтаваных даку-

ментах гімназіі і ліцэяў. Звычайная схема “за-

памінаніце, засваенне — узаўважэнне” (загад,

інструкцыя — выкананне) аказалася неда-

статнай для ўсёйкіх там канцэпцый і кан-

цэптваў.

І вярнуце, у гэтых адносінах трэба зрабіць зусім няясно: вываляць настаўніка ад бюракратычнай увагі, але ўмываць дыдактычны і метадычны ўплыў школьных кіраўнікоў. Гэта значыць — даць магчымы гэтым кіраўнікам правільна сабе перш за ўсё ў якасці выкладчыка, бо звычайна канцэпцыя ў свой час яны былі адначасна не за адміністрацыйнае даследаванне, а за наапрашную работу ў выкладанні школьных прадметаў. А той факт, што ў гэтых школах кіраўніцтва з’яўляецца настаўнікам вышэйшай катэгорыі, наўрад ці выклікае ў некага прарочанні — і зразумела, чаму. І калі нават канцэпцыя аўтарытэту замест “указуючага перста”, які велічы чыста абавязавана да ўсёх кукішак, вымушаны будучы дэманстраваць уласнае даследаванне ў рабоце з навукаўнасцямі, тады, магчыма, не ўбачым неабходнасці ўвараньня на ўжытак даўняны неадагматы: “школа-ліцэй”, “школа-гімназія”.

На заканчэнне ўспамінаюцца колішняя інтэр’ю, якое даў малыя гімназіст адной з правільных пэсэ. На кавернае пытанне карэспандэнта, чым жа адрозніваецца іх гімназія ад звычайнай школы, з усёй непаспартасцю і ўтоўлена калымі хлопчык адказаў, што ў іх шмат турткоў і ўсялякіх секцый. Наколькі цяжка нешта дадаць да фінальнай ролкі маленькага героя з даволі вядомай казкі Андэрсена пра голага караля, настолькі і гэта вычарпальна і пераканаўчае тлумачэнне юнага гімназіста, а дакладней, прагімназіста, наўрад ці маглі б чым-небудзь дапоўніць нават самі стваральнікі школ новага тыпу.

Міхаіл ГРЫГАРКЕВІЧ,
настаўнік 1-й бараўніцкай школы.

А ВАША ДУМКА?

“Сама і рабі...”

Звяртаюся да нас быццам бы з прыватным пытаннем, але, думаецца, яно датычыцца не мяне адной, а многіх майх калег.

А пытанне, якое мяне непакоіць, — гэта адносна да французскай мовы. Апошнім часам намяцалася яе яўнае скарачэнне не толькі ў школах. Нават выпускнікі школ з французскай мовай у ВНУ, тэхнікумах, іншых спецыяльных навукальных устаноў пачынаюць вывучаць у асноўным англійскую ці нямецкую мову.

Так, зараз і больш распаўсюджанай і таму больш моднай стала англійская. Дык што, мова краіны вялікай культуры, выдатнай літаратуры і мастацтва Францыі ўжо зусім непатрэбная? Навошта ж тады ўвогуле наші без таго скупшчелы бюджэт выдаткоўваць яшчэ і на падрыхтоўку незапатрабаваных спецыялістаў і на выданне непатрэбных падручнікаў?

А цяпер пра асабістае.

Я працую настаўніцай французскай мовы ў сярэдняй школе №2 Новадубавіцкага ўжо больш як 20 год. З мінулага навукальнага года ўсе п’яцікласнікі пачалі вывучаць толькі англійскую мову, французскую ў школе вырашылі “выводзіць”. Стаўка, прэда, у мяне пакуль што набярэцца, але гэта самая слабая па паспяховасці (некаторыя і па нап’яўняльнасці невялікая — нават на групы не дзяляць!) класы.

Сёлета ў школе адкрываецца і клас з паглыбленам вывучэннем англійскай мовы. Бацькі ўсіх п’яцікласнікаў напісалі заявы на вывучэнне англійскай. А як быць з французскай? Адміністрацыя мне прапанавала ісці на бацькоўскае сходзі і самай агітаваць за яе. Ці ж гэта метада?

Навукальныя планы дазваляюць з 6 класа вывучаць другую замежную мову, але я чую і ад калег, і ад бацькоў, што гэта залішняя нагрузка на вучняў і таму — немэтазгодная.

Крыўдна, канешне, і за сабе, але яшчэ больш крыўдна, што знікне з нашай адукацыйнай, а значыць і культурнай прасторы такі вялікі пласт агульначалавечай каштоўнасці. Іспанскую мову з яе, амаль што ўжо выключылі, цяпер — чарга французскай?!

А ёсць жа, напэўна, нейкія нарматыўныя дакументы, якія рэгулююць навукавы розныя мовы. Дзе іх знайсці? Да каго звярнуцца, каб спытаць: чаму яны не выконваюцца?

І яшчэ. Ці толькі ў нашай школе такое становішча? І чаму ВНУ, ССНУ ажываюць французскую мову? А як абстаць справы ў іншых школах? Хацелася б пачуць думку калег на гэты конт.

Налі КАЧАТКОВА,

настаўніца

французскай мовы 2-й

новадубавіцкай школы.

Я МЯРКУЮ ТАК

Шэсцьдзесяць пытанняў на засынку

У мінулым навукальным годзе гісторыя ў 5 — 9 класах выкладалася па новых праграмах. Пераход на новыя эстэтычныя адукацыі ў 10 — 11 класах плануецца здзейсніць у наступным навукальным годзе. Параўнальна нядаўна праекты праграм па сусветнай гісторыі і гісторыі Беларусі для 10 — 11 класаў былі змешчаны ў “Настайнікай газеце”. У яе адрас можна выказаць шмат заўваг. Перш за ўсё кідаецца ў вочы перагружанасць праграм фактычным матэрыялам. Так, у працэсе вывучэння толькі адной тэмы “Узнікненне Савецкай дзяржавы. Апошнія тэндэнцыі яе развіцця (1917 — 1941)” (Усёагульная гісторыя, 11 клас) атары праграмы прапаноўваюць разгледзець 60 пытанняў. Застаецца толькі гадзіць, колькі пытанняў прапаноўвацца вучням за ўвесь 11 клас і ў якіх ступені выпускнікі змогуць засвоіць такія велізарны матэрыялы.

Пры абмеркаванні канцэпцыі гістарычнай адукацыі ў атрам савецкай, што вучэнне гісторыі ў 10 — 11 класах у адрозненне ад першай ступені навування павінна адбывацца на больш асяродка тэарэтычнай асновы. Аднак праектны, як гэты паказанні ажыццяўляюцца на практыцы. Да гэтага парабачым назва пытанні 1 і 11 ступені.

1 ступень: “Аб’яднанне краіны і ўтварэнне сёгняшняга Тагавата. Характарыстыка сёгняшняга” (8 кл.), “Паўночная вайна. Стварэнне рэгулярнай арміі і флоту, будаўніцтва гарадоў” (7 кл.), “Шматгалаўная гаспадарка. Развіццё феадальных адносін” (6 кл., Гіст. Бел.), “Прымушовае сячэнне яўроў у гарады і мястэчкі” (8 кл., Гіст. Бел.).

2 ступень: “З’ясу Тагавата — выдатны аб’яднальны краіны. Стварэнне сёгняшняга” (10 кл.), “Пачатак Паўночнай вайны. Рэагравізацыя арміі” (10 кл.), “Шматгалаўная гаспадарка і яе феадальнае развіццё” (10 кл., Гіст. Бел.), “Прымушовае сячэнне яўроў у гарады і мястэч

Славамір АДАМОВІЧ.

АД РЕДАКЦЫІ

Мы падтрымліваем прапанову, якую выказвае ў сваім лісце наш сталы аўтар Іван Сяргеевіч Храпавіцкі. Спадзяемся, што запатрабаваную ім справу актыўна падтрымаюць сваімі допісамі яго калегі, і на старонках "НГ" з'явіцца Клуб матэматыкаў.

У БЯЗВАЖКІМ СТАНЕ

знаходзяцца матэматыкі,
бо не маюць амаль ніякай
інфармацыі аб матэматычным
жыцці ў краіне

У прыкрас становішча трапілі настаўнікі матэматыкі нашай краіны. Мы да сённяшняга дня не маем свайго падметнага часопіса. Гэта нягледзячы на тое, што матэматычная адукацыя і яе адбыткі заўсёды займалі трывалы пазіцыі на Беларусі. У час пабудовы незалежнай дзяржавы трэба руліла даглядаць і развіваць моцны інтэлектуальны патэнцыял. Няма неабходнасці даказаць значнасць у гэтай справе адмысловага часопіса для настаўніка. Цяпер мы знаходзімся ў бязважкім стане, бо не маем аніякай інфармацыі аб матэматычным жыцці ў краіне, пазбаўлены магчымасці катэтыкаваць з калегамі на дастатковым узроўні. Сённяшні дзень для курсу перападрыхтоўкі? Яны вельмі рэдка дзяліліся абмеркаваннямі на форме і амеры. Не могуць нас задаволіць і тры публікацыі, што часамі з'яўляюцца ў "Народнай асвете".

Вядома ж, напэўна ёсць у Міністэрстве адукацыі ды і ў іншых установах людзі, якія задумаліся над гэтай праблемай, выдатна разумеючы сённяшнюю пільнасць. Вядома, пакуль няма сродкаў, альбо проста не дакожыць рукі...

У мяне прапанава. Пакуль няма ў нас свайго часопіса, хай "Настаўніцкая газета" ахвяруе настаўнікам матэматыкі старонку хача б раз на месяц. Каб запатрабавана справу, прапаную свой сціплы ўнёсак у яе.

Некя патрапіў я, гартуючы "Зборнік экзаменацыйных матэрыялаў па матэматыцы для курс сярэдняй школы", на задачу: Вышэйні трохвугольнік роўны 12, 15 і 20 см. Дакажыце, што трохвугольнік прамавугольны.

Разшліце відэаапісанне. Нахай а, в, с — старана трохвугольніка, S — яго плошча. Тады, а = 25/20, b = 25/15, c = 25/12. Заўважым, што а + в = с, таму паходзіць тэарэма. адваротнай тэарэма Піфагора, дадзены трохвугольнік — прамавугольны.

Каб гэтую задачу была вырашана да канца, варта паспрабаваць адшукаць яшчэ (пажадана ўсё) трохвугольнік з цэлымі лікавымі вышынямі і якія з'яўляюцца прамавугольнымі.

Калі пазначыць вышыню трохвугольніка х, у, z, то дадзена задача спараджае наступную, ужо чыста алгебраічную, дыферэнцную праблему:

Разшліце раўняне ў цэлых ліках х, у, z. Згараючы ад нецярплівасці, я пераклаў праблему на мову майб "супер" -ЭВМ. "Электроніка БК-0010Ш". Так праз хвілін 15 "прагледзеў" усе х, у, z з параметрамі ад 1 да 50 і выдала апошнюю ўважлівую тройку лічбаў 24, 30, 40. Дык гэта ж я ведаў і без камп'ютара, бо знойдзеныя лікі прапарцыянальныя лікам 12, 15, 20. Палобны "троек", раўняння раўняння (*), вядома, безліч. Але ці ёсць гэта ўсе раўняння?

Прыгледзім уважліва да лікаў 12, 15, 20. Чым яны адметныя? 12-3х4, 15-3х5, 20-4х5. 3, 4, 5 — піфагарава "тройка". А што калі паспрабаваць шукаць новыя раўняння наступным чынам.

Нахай m, n, k — адвольная піфагарава "тройка", г.зн. m² + n² = k². Возьмем x = mp, y = nk, z = pk. Лічба праверыць, што раўняне (*) спраўджаецца пры гэтых x, у, z. Прыкладам, узяўшы піфагору "тройку" 5, 12, 13, атрымаем x = 60, y = 65, z = 156 — новыя раўняння (*). Але ці спраўджаецца такім чынам утвораныя "тройкі" ўсе раўняння? Пытанне па-ранейшым застаецца адкрытым. Мая старча-ЭВМ не здатна знайсці нейкую новую, таямнічую "тройку".

Вядомы польскі матэматык В.Сярпіньскі знайшоў пра аналітычнае раўняне ў сваёй кніжцы "250 задач з элементарнай тэорыі лікаў", але адказу на маё пытанне там няма.

Буду вельмі ўдзячны таму матэматыку, каму ўдасца знайсці раўняне, якое не падпадае пад формулы x = mp, y = nk, z = pk. Асабліва ў мяне ёсць прадчуванне, што новага раўняння "тройкі" няма.

Іван ХРАПАВІЦКІ,
настаўнік матэматыкі школы №3 Глыбокага.

КАЛІ ВЫ ПРАЦУЕЦЕ ў КЛАСЕ з ПАГЛЫБЛЕНЫМ Вывучэннем ДАКЛАДНЫХ НАВУК, ЛІЦЭ, КАЛЕДЖЫ, НОВЫ НАВУКОВА-ПАПУЛЯРНЫ ЧАСОПІС

"ФОКУС" — ВАША ВЫДААННЕ!

Вы пазнаёміцеся з умовамі ўдзелу ў фізіка-матэматычных конкурсах і алімпіадах, з нестандартнымі задачамі і прыкладамі, спосабамі іх рашэння, цікавымі асобнасцямі гісторыі беларускай і сусветнай навукі. Яны дапамогуць вам зрабіць урокі больш цікавымі і эфектыўнымі, захаваюць вучняў да вучэння свайго прадмета.

Матэрыялы "Фокуса" будуць карыснымі і для тых настаўнікаў, якія працуюць у звычайных школах, але іх не задавальняюць існуючыя падручнікі, і для тых, хто не ведае, чым зацікавіць сваіх найбольш здольных і ініцыятыўных вучняў.

"Фокус" будзе добрым памочнікам настаўнікам, якія пераходзяць на выкладанне на беларускай мове. У планах часопіса — друкаваць беларускіх тэрміналагічных слоўнікі па асобных раздзелах фізікі і матэматыкі.

Заснавальнік часопіса — Міністэрства адукацыі Беларусі, БелНДІ адукацыі, Інстытут павышэння кваліфікацыі і перападрыхтоўкі кіруючых работнікаў і спецыялістаў адукацыі.

Галоўны рэдактар часопіса — доктар фізіка-матэматычных навук В. А. Гайсена.

Выдавецтва "Інтэлектуальнае".

Падпіска на часопіс праводзіцца па месцы жылтва ў масовым аддзяленні сувязі. Індэкс выдання № 75017. Адрас рэдакцыі: 220600, г. Мінск, вул. Ульянаўская, 8.

Споўнілася 75 гадоў выдатнаму вучэню, педагогу, заслужанаму дзеячу навукі Беларусі, доктару філалагічных навук, прафесору Міхалу Гапеевічу Булаху. Нягледзячы на ​​слабыя жыццёвыя і творчыя шляхы прайшоў вучоны. Ён нарадзіўся ў вёсцы Маслакі Горкаўскага раёна Магілёўскай вобласці ў сялянскай сям'і. З 1928 года па 1935-ты вучыўся ў Маслакоўскай сямігодняй школе, а па заканчэнні яе — на шасцімесячных падрыхтоўчых курсах пры Магілёўскім педагагічным інстытуце. З 1936 года — студэнт факультэта мовы і літаратуры гэтага ж інстытута. Аднак у сувязі з нястачай настаўнікаў у школах рэспублікі пасля трох гадоў навучання накіравана на педагагічную працу ў якасці выкладчыка беларускай і рускай мовы і літаратуры Дулебненскай сярэдняй школы Клічаўскага раёна Магілёўскай вобласці.

Летам 1940 года экстрэнна адаў дзяржаўны экзамен па праграме Інстытута, а восенню гэтага ж года прызываецца на абавязковую вайсковую службу ў рады Савецкай Арміі. Да пачатку Айчынай вайны служыў у Прыбалтыйскай вайскавай акрузе, у ваенныя гады — у дэючай арміі на розных франтах — Заходнім, Калінінскім, Бранскім, 1-м Украінскім. Удзельнічаў у абарончых баях на тэрыторыі Лтвы, Беларусі, Валкалукскай, Смаленскай і Маскоўскай абласцей. Абараняў падступы да сталіцы нашай Радзімы — Масквы, а са снежня 1941 па люты 1942 г. удзельнічаў у гістарычным контрнступленні савецкіх войск пад Масквой, у выніку якога гітлераўскія палчымцы былі адкінуты ад Масквы на 200—300 кіламетраў на захад. Ваяваў на Цэнтральным напрамку Заходняга фронту, змагаўся за вызваленне Правабярэжнай Украіны, прымаў удзел у фарсіраванні рэк Заходні Буг, Вісла, Одр, Нейсе і ў завяршальных баях за Берлін і Прагу. Быў двойчы паранены і катуваны. За баявыя заслугі ў перыяд Вялікай Айчынай вайны ўзнагароджаны ордэнамі Чырвонай зоркі, Айчынай вайны II ступені і медалямі. Пасля заканчэння вайны з мая 1945 года працягваў службу ў Цэнтральнай групе савецкіх войск, падпарадкаваных, якія дыслацыраваліся на тэрыторыі Чэхаславакіі і Венгрыі. Звольнены з рады Савецкай Арміі ў запас у снежні 1945 года.

Закончыўшы ваеннае ліцэе, наступілі мірныя стваральныя дні. Новыя задачы паставілі перад былым франтавіком. Надыйшоў час здыскнення даўняга заду і мару, запавяненых памкненняў і планаў.

І вось на пачатку новага 1946 года М.Г.Булаху паступае ў аспірантуру пры Мінскім дзяржаўным педагагічным інстытуце, якую скончыў у 1949 годзе. Вучоў у аспірантуру на апошнім годзе яе праходзячы сумашаў з педагагічнай работай. Са жніўня 1949 года Міхал Гапеевіч — загадчык кафедры рускай мовы, чытае курсы гісторыі рускай літаратурнай мовы, гістарычнай граматыкі, дыялектологіі, сучаснай рускай мовы, вядзе спецыяльныя па актуальных пытаннях мовазнаўства. Муня быўлому студэнту інстытута і сёння думка памятных зместоў, насычаных багатым фактычным матэрыялам лекцыі М.Г.Булаха, яго эрудыцыя, глыбокая аргументацыя, вядома, выклікае важныя тэарэтычныя пытанні ў вучняў.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце. У 1950 годзе ён пачаў працаваць у якасці перакладчыка ў перадавым навуковым інстытуце.

Інстытута, а з 1952 года — загадчыка сектара сучаснай беларускай мовы.

На гэтай пасадзе ён прапрацаваў у Інстытуце чатырнаццаць гадоў. У 1963 годзе па канкурсу быў абраны загадчыкам кафедры рускай мовы Белдзяржуніверсітэта, дзе абараніў і доктарскую дысертацыю. У 1966 годзе рашэннем ВАК яму была прысуджана вучонае званне доктара філалагічных навук, а ў 1967 годзе — вучонае званне прафесара. З красавіка 1975 года па чэрвень 1990-га загадваў кафедрай агульнай і рускага мовазнаўства Мінскага педагагічнага інстытута (з 8 верасня 1993 года — Беларускага дзяржаўнага педагагічнага ўніверсітэта), дзе працаваў і сёння на пасадзе прафесара кафедры тэорыі і гісторыі мовы. Такія ў агульным рысах штыркі з біяграфіі юбіляра, яго жыццёвага і творчага шляху.

Як вучоны, даследчык, педагог М.Г.Булаху пастаянна і знамяна, незалежна ад месца працы і вучоным узяццям!

— СЛЕД У НАВУЦЫ —

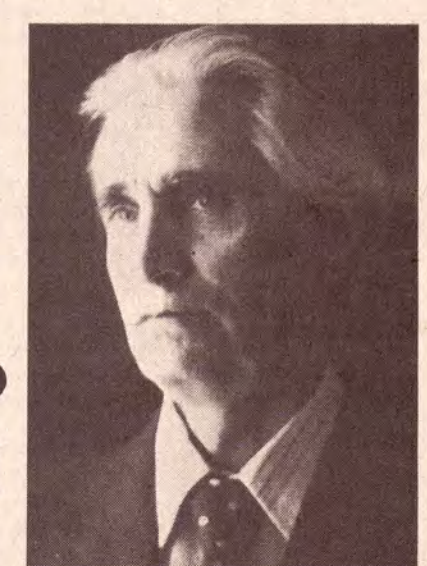
НА КАРЫСЦЬ БЕЛАРУСІ

Удзяце неаслабную ўвагу творчай, навукова-даследчай рабоце. Шырокая і разнастайная тэматыка яго навуковых інтарэсаў, пошукаў, незвычайна багаты і плённы творчы набыткі даследчыка. Гэта — і шматлікія навуковыя дасягненні, падручнікі, зборнікі прац, заданні, метадычныя распрацоўкі і практычныя для вышэйшых і сярэдніх спецыяльных навуковых устаноў, педвучільшчаў, гэта — і фундаментальныя навуковыя дасягненні складаных тэарэтычных праблем лінгвістыкі, пісьмовых помнікаў, твораў мастацтва, старажытнай пісьменнасці, творчай спадчыны выдатных аічынных і сучасных мовазнаўцаў. За перыяд работ у вышэйшых навуковых установах, Інстытуце мовазнаўства Акадэміі навук Рэспублікі ІІ апублікавана каля 250 навуковых прац па беларускай, рускай і славянскай мовазнаўстве, у іх ліку 12 кніг і яшчэ 15 кніг у сааўтарстве.

Ён узначальваў аўтарскія калектывы для напісання такіх каштоўных і так неабходных падручнікаў і навуковых дапаможнікаў для студэнтаў філалагічных факультэтаў вышэйшых навуковых устаноў, як "Курс сучаснай беларускай літаратурнай мовы" (1957—1961 гг.), "Навысы па гісторыі беларускай мовы" (1957), з'яўляюцца сааўтарам калектывных прац "Правілы беларускага правапісу і пунктуацыі" (1957), "Беларуская мова" (1955—1958, 1968 гг.), адным з рэдактараў і сааўтараў першай у беларускай мовазнаўстве акадэмічнай навукова-апісальнай "Граматыкі беларускай мовы" (1962—1966 гг.) агульным аб'ёмам у 117 друкарук. ІІ асабіста падрыхтаваны зборнікі прац "Практыкаванні І" матэрыялы па гісторыі беларускай мовы" (1956), "Практыкаванні

І матэрыялы па курсу гісторыі беларускай мовы" (1969) і іншыя.

Шмат увагі ўдзяляў вучоны і рускай мове. Ён аўтар практычна "Сборник задач и упражнений по синтаксису древнерусского языка" (1953), "Основные вопросы сопоставительной стилистики русского и белорусского языков" (1979), "Функционирование русского языка в близоростном языковом окружении" (1981). Пад яго рэдакцыю выйшаў у свет навуцальны дапаможнік для аддзяленняў беларускай мовы і літаратуры педагагічных навуцальных устаноў "Русский язык" (1979) аб'ёмам у 35 арк., пазней перапрацаваны і перавыдадзены ў 1993 годзе ў 2-х частках.

Новым словам у лінгвістыцы з'явіліся мапаграфічныя выданні вучонага, як "Развіццё беларускай літаратурнай мовы ў XIX—XX стст. ва ўзаемаадносінах з іншымі славянскімі мовамі" (1958), трохтомнае даследаванне аб беларускай прыметніку, у ліку якіх "Прыметнік у беларускай мове" (1964), "Гісторыя прыметнікаў беларускай мовы XIV—XVIII стагоддзяў. Сінтаксічны

